

РЕШЕНИЕ

№ 2474

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 02.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1013** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ)вр.чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. М. Х. от мъжки пол, [дата на раждане] в провинция Д., А., гражданин на А., етническа принадлежност - туркмен, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН] ,против Решение №1375/12.01.2024г. на Председателят на ДАБ при МС.В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради съществено нарушение на административно-процесуалните правила и материално-правните разпоредби.В жалбата се твърди,че изложените съображения,основаващи отказа на административният орган , са изцяло незаконосъобразни, тъй като същият е игнорирал факта,че причините жалбоподателят да напусна страната си,са свързани с наличието на заплаха за неговият живот и сигурност.Твърди се ,че анализът на изложената в решението обстановка в А.,почива само на справки вх.№ЦУ-2073/21.12.2023г. на ДАБ и не е са ползувани други източници.Твърди се още,че изводите относно настоящата ситуация А., са базирани на подход, който противоречи на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището (ЕСПОУ) към Европейската комисия, публикувана на интернет-страницата ѝ - <https://easo.europa.eu>, изискваща цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут, което е свързано най-вече със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и

качествено отношение. Анализът на обстановката в страната на произход А. е повърхностен и не почива дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието което цари там. В частта на административния акт в който са изложени мотивите за отказ за предоставяне на хуманитарен статут, решаващият орган неправилно и в противоречие с изложеното от него в първата част на обжалвания акт е преценил, че спрямо жалбоподателят е налице риск от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне т.е. хипотезата на чл.9 ал.1 т.2 от ЗУБ. Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №1375/12.01.2024г. на председателя на ДАБ - МС, със законните последици.

В о.с.з. жалбоподателят се явява лично, като се представлява от адв.Н., които поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юрк.Х., редовно упълномощен, който счита жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена.

За СГП се явява прокурор П., която счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, от фактическа страна установи:

С молба вх. № 15568/30.10.2023г. подадена до ДАБ - МС, А. М. Х. гражданин на А. е поискал от властите в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него език-„дари“, без да има възражения по написаното в нея. С регистрационен лист рег.№ 15568/30.10.2023г., чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – А. М. Х. от мъжки пол, роден на 08.04.1998 г. в провинция Д., А., гражданин на А., етническа принадлежност - туркмен, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], език който владее – дари. В приложение са посочени по списък имената, възрастта и местонахождението на роднините му – майка Сахия, баща Х. А. шест братя от които един живее в Турция, и пет сестри за които не е отразено къде живеят. С това съдържание, регистрационен лист рег.№ УП15568/30.10.2023г. е подписан от чужденеца със забележка в края, че текстът му е бил преведен на разбираем от него „дари“ език, без комуникативни пречки, че разбира добре написаното и няма възражения по него. Подписан е също от длъжностното лице на ДАБ-МС, извършило регистрацията, и участвалия в нея преводач./л.46/

На 30.10.2023г. А. М. Х. е получил срещу подпис копие от Указания относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика „дари“ ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС. С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ /л.39/ А. М. Х. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е гражданин на А., роден на [дата на раждане] в провинция Д., А., гражданин на А., етническа принадлежност - туркмен, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на

молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Декларацията е продиктувана лично от чужденеца, като декларатор; текстът ѝ му е преведен на разбираем от него език-дари, без възражения по написаното и без комуникативни пречки. Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. на чужденец с имена А. М. Х. дата на снемане на дактилоскопните отпечатащи-30.10.2022г./л.52/С декларация/л.40/А. М. Х., гражданин на А., е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на език „пащу“/„дари“, разбрал е съдържанието ѝ, като е подписал доброволно.

С протокол рег.№УП-15568/12.12.2023г. е удостоверено провеждане на интервю с А. М. Х., гражданин на А., от интервюиращия орган на ДАБ-МС З.С. на 12.12.2023г. от 10.00 ч. до 12.00ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. А. М. Х. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика „турски“ Т.Б. и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Отрича да има преки роднини в държава-членка на ЕС. Посочва, че жалбоподателя, в присъствието на преводач потвърждава казаното при попълване на регистрационния лист и че е роден в А., провинция Д., [община] [населено място], майка му и баща му са живи има шест братя и пет сестри, като единият от братята живее в Турция. В А. работел като земеделски работник и перач на килими. Твърди, че се интересувал от политика и работил, като полицаи за един месец, но тъй като имал здравословен проблем му казали, че следва да напусне, това станало в края на 2019г., но не си спомня много ясно./л.23/Твърди, че напуснал нелегално А. преди 5 години, като първоначално отишъл в П., а впоследствие в И., където прекарал 3 месеца, а след това отишъл в Турция, където живял година и половина в [населено място], след което се преместил в [населено място], където работел в предприятие за алуминий и, освен това, е извършвал работа в сферата на строителството. Впоследствие, преди около 2 месеца/преди интервюто/, е влязъл нелегално на българска територия, като минал през ограда на границата. Твърди, че напуснал Турция т.к. не му издали документ за легален престой и бъдещето му било неясно.

А. М. Х. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че след едномесечната му служба като полицаи и напускането на работата си изпитвал страх, че нещо лошо може да му се случи или че ще бъде убит. В заключение посочва, че не може да предостави никакви писмени доказателства и/или снимков материал, относно който и да е момент от неговата бежанска история или документ за самоличност. Не е бил съден и/или осъждан в А. и не заявява да е имал лични проблеми с армията и/или полицията в държавата си по произход. Според думите му

никога не е членувал в политическа партия или организация.Отрича да е имал лични проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва.

В същото време заявява,че в родината си не е съден,арестуван или осъждан.Протокол рег.№УП-115568/12.12.2023г.е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ - МС, провел интервюто,участвалия в него преводач и чужденеца,който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език „турски“,не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто,добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.По административната преписка е приобщена Справка вх. №ЦУ-2073/2023г. от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС относно актуалната обстановка в Ислямска Република А..Посочено е в края й, че същата е изготвена по “Методологията на ЕСПОУ за изготвянето на информация за страните на произход” (2019г.) на базата на внимателно подбрани, публично достъпни външни източници,посочени в края й,без да съдържа мнение, оценка и анализ на ситуацията в тази държава,които да са направени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС.Със становище рег. №УП-15568/12.01.2024г. на З.С.–главен експерт в отдел,„Производство за международна закрила – кв. Военна рампа“–РПЦ- С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.С решение №1375/12.01.2024г. на Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.Административният орган е обосновал неоснователност на молбата за закрила, като е извършил преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход А.,както е разгледана бежанската история на жалбоподателят.Прието е, че не е обосновал наличието на риск за живота или свободата си, както и опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ.Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ.

Ответника,чрез процесуалният си представител в проведеното о.с.з. на 02.04.2024г. е представил справка за актуалното положение в А. с №ЦУ-617/09.02.2024г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване.

Разгледана по същество,съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган председателят на ДАБ и е в кръга на законовите му правомощия по ЗУБ.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му.Административният орган излага подробни съображения относно

приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена както обстановката в страната му на произход - А.Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което им се отказва предоставяне на исканата международна закрила.

В хода на административното производство има проведено интервю с жалбоподателя.Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти,декларации или документи, свързани с личното положение на чужденеца и с държавата по произход на родителите му - А., поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Установява се от доказателствата по делото, че в хода на производството по общия ред пред компетентен интервюиращ орган към РПЦ – Военна рампа при ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е провеждано в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола също е прочетено на интервюирания в присъствието на преводача и на разбираемия за него език.

Административният орган е спазил изискването на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ (изм. ДВ бр. 89 от 2020 г.), като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява по предоставяне на статут при наличие на предпоставките за това. /л.20/

Заявленията на А. М. Х. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат,че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия,националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи

от държавата по произход.В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю, жалбоподателят заявява, като причина за напускане на А., талибаните т.к. е служил като полицай за един месец.В интервюто си пред длъжностни лица от ДАБ,същият твърди ,че бил земевладелец и перач на килими преди това.Не представя документи с които да удостовери,че е работил в държавни структури,както и не посочва кога се е присъединил към полицейските сили на А.,в какво поделение е служил,какви задачи е изпълнявал и в кои район на страната се е намирало поделението в което е служил.Поради липсата на каквито и да било документи от страна на чуждия гражданин не може по безспорен начин да се установи дали лицето наистина е служило,като полицай в А. и дали това е реалната причина за напускането му на страната.Същевременно има основателни съмнения и относно твърдението му ,че талибаните го търсили шест месеца,след като напуснал дома си и в тази връзка задържали баща му за два дни.От справките по делото и явни източници Талибаните установиха контрол върху територията на А. и формираха правителство след август 2021г.,което е доста по-късно от твърдените събития от жалбоподателят.Същевременно в интервюто безспорно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата,партии или организации и недържавни субекти.В настоящия случай правилно ответникът,изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините,посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изцяло правилен е изводът на решаващия административен орган, че заявените от молителя лични причини за напускане на А. са неотнормими към искането за закрила.Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че е бил обект на преследване и от някоя организация,която контролира държавата, или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, срещу които държавните органи не могат или не искат да противодействат. Заявените от жалбоподателя твърдения ,не са конкретни и не се твърди да е извършен конкретен акт на преследване или друго действие от властите срещу етническата група-туркмени в А..Видно от справката на ДАБ /л.19 гръб/ туркмените участват в правителството на Талибаните,четирима таджики са членове на сега действащото правителство.

Не се твърди и наличие на конкретни актове или действия, основани на националност, пол, или други релевантни по смисъла на ЗУБ причини.Правилено е заключението на органа, че в случая не се установява да е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ.Не се твърди молителят или семейството му да са били заплашвани или преследвани по етнически или религиозни причини.Не се установява спрямо чужденеца да е осъществено преследване, релевантно на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ,както и риск от бъдещо такова.Молителят изрично заявява,че не е бил арестуван или осъждан и срещу него не е оказвано насилие.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти

правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсещият закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова, поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещият закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам избрал да напусне страната си, а не да е бил принуден да го направи поради други причини. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е била установена от административния орган. Нито пред административния орган, нито в съдебното производство, има твърдения или доказателства, че спрямо **А. М. Х.** е имало преследване или пък съществува риск от преследване, което да попада в предметния обхват на ЗУБ. Така съдът намира, че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход от молителят. При обсъдената от интервюиращият орган представена бежанска история, то може да се направи извод за липса на осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. Посоченото в бежанската история, свързано с работата му полицията на А., не само не е изяснено, но също не се сочи след това жалбоподателят да е бил обект на преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му по произход. В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновавано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, посочени в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, което и обуславя извода, че решението на ответника да отхвърли молбата като неоснователна е изцяло правилно.

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут, се сочат в чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция /т. 1/ или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание /т. 2/, или тежки заплахи срещу живота

или личността на гражданско лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт /т. 3/. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход **А. М. Х.** да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съдът, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (ЕС) по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл.9, т.1 и 2 ЗУБ и чл.15, б.,а" и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е *специфично* изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на гражданско лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *Elgafaji*, C-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от ЕС концепция за „плъзгащата скала“ (*‘concept of a sliding-scale’*) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07- § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi & Elmi v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая молителят не доказва *специфичен риск* по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС/твърдяно в жалбата/, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него *общ риск* по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен

конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело *Diakit, C-285/12*, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, *„когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“* Общото положение в А. следва да се оцени по приобщената към преписката справка, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi & Elmi v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - § § 230 - 234; решение на ЕСПЧ от 28 февруари 2008 г. по дело *Saadi v I.* по жалба № 37201/06–§§ 131-133; решение на ЕСПЧ от 15 ноември 1996 г. по дело *Chahal v the U. K.* по жалба № 22414/93 – § § 99-100; решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07 - §§ 119-122). Изготвеният по този ред доклад на ЕСПОУ с информация относно А. като държава на произход от 09.02.2024 г. (<https://easo.europa.eu>) съдържа следните основни моменти. Първо талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. От справка ЦУ-2073/21.12.2023г. е видно, че: “В А. най-голямата етническа група са пушуните 40 процента, следват таджиките около 30 процента, хазари и узбеки. Освен това шиитите, както и сунитите хазари са базирани в няколко градски центъра на А., включително К., М.-е Ш. и Х.. Таджики са назначени на постове в новата талибанска администрация на централно и провинциално ниво и са част от правителството .

В актуалната справка представена в о.с.з на 02.04.2024г. също е посочено, че: “След превземането на властта талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвали „всички, които са воювали срещу тях“. Талибаните призоваха държавни служители да възобновят работата си; съобщават се случаи, при които са използвани заплахи или натиск в тази насока. Съобщава се, че повечето мъже служители в държавните министерства са се върнали на работа. Жените държавни служители не са били помолени да възобновят работата си, с изключение на някои позиции, за които е оценено, че мъжете не могат да заместят жените, включително работници в образованието и здравеопазването, както и позиции в паспортни и пощенски служби и на международното летище в К.. Въпреки амнистията и призива към бивши правителствени служители да възобновят работа, се съобщава за действия извършени от членове на талибаните срещу

лица с този профил, макар и в по-малка степен, отколкото срещу бившия персонал на Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност (ANDSF). През пролетта на 2022г. талибаните създадоха комисия за връщане, за да улеснят връщането на политически и военни личности в изгнание. Няколко бивши високопоставени лица са се върнали в страната. В общи линии талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А., включително неговия апарат за сигурност. „

Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за **А. М. Х.** не се установява специфичен риск от **тежки лични заплахи** срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, които риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че **А. М. Х.** би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди работа му като полицаи за един месец. Ето защо, няма основания да се смята, че жалбоподателят поради негова работа за полицията на А. в миналото, както и принадлежността му към определена етническа група може да стане бъдеща мишена на талибаните. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. **А. М. Х.** не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 ЗУБ, доколкото **А. М. Х.** е пълнолетен и нежен, нито обоснова по чл.9, ал.8 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от **А. М. Х.** причина да напусне А. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен стремежът му да се установи в страна с по-висок стандарт, като преди това е прекарал пет години в Р. Турция, с оглед на което не е бежанец, а мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от

Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН. Индивидуалните фактори **А. М. Х.** да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в А., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при негово връщане на афганистанска територия в разрез със забраната по чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС. Така като се твърди в жалбата.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. М. Х.** от мъжки пол, [дата на раждане] в провинция Д., А., гражданин на А., етническа принадлежност - туркмен, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение №1375/12.01.2024г. на Председателят на ДАБ при МС с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

съдия: